

under 16. Septbr. 1879 til Ministeriet afgivet Erklæring, at det normal-anatomiske Museum af islandske Kranier kun besad i alt 4, og da det var særdeles vanskeligt at erholde saadanne, vilde der ikke kunne være Tale om at afgive noget af disse. Af Kranier, som med Rette kunde kaldes »danske«, besad Museet vel en større Samling, som der netop i de sidste Aar havde været arbejdet paa at bringe til Veje; men den var endnu ikke righoldig nok for Øjemedet, og ved at afstaa Kranier deraf vilde man adsplitte og sprede, hvad der netop kun ved at forblive samlet havde videnskabeligt Værd. Fakultetet maatte derfor betragte det som meget lidet ønskeligt, at den med Moje tilvejebragte Samling formindskedes ved Afgivelse af Kranier. I Overensstemmelse hermed blev der givet Andrageren fornøden Underretning.

VI. Universitetets Forhold ud ad til.

I Aaret 1869 blev der rejst Spørgsmaal om at søge danske Forfattere sikrede mod, at deres Arbejder oversattes paa Tysk derved, at der med Tyskland blev indgaaet en Konvention i saa Henseende. Undervisningsministeriet, der af Indenrigsministeriet blev opfordret til at ytre sig om Sagen, nærede imidlertid Betænkelighed ved at tilraade Sagens Fremme. I Skrivelse til Konsistorium af 10. Maj 1869 udtalte det, at det vel var enigt med Indenrigsministeriet i, at der burde værnes om den literære Ejendomsret, og at navnlig Eftertryk af Værker og enhver mekanisk Eftergjørelse af et Kunstværk maatte, som allerede var sket ved den bestaaende Lovgivning, jfr. L. 29. Decbr. 1857, 31. Marts 1864 og 23. Febr. 1866, søges afværget; men de Grunde, der talte herfor, forekom ikke Ministeriet i samme Grad at gjælde, hvor Spørgsmaalet var om Omplantning af et Forfatterarbejde fra et Sprog til et andet. Bortset fra, hvorvidt det horte med til den literære Ejendoms principielle Væsen, at Forfatteren sikredes mod en saadan Benyttelse af hans Arbejder, var der et andet Moment, som her væsentlig maatte komme i Betragtning, selv om man vilde besvare det første Spørgsmaal bekræftende. Det turde nemlig være Tvivl underkastet, om ikke den Fordel, som mulig kunde vindes ved at inddrage Oversættelser under en Konventions Bestemmelser paa den Maade, som sket var i Konventionen mellem Preussen og Belgien, ved den Gjensidighed, som en saadan forudsatte, vilde blive meget ringe. Følgen turde mulig kun blive, at intet af det, som fortjente at læses af den tyske Literatur, vilde blive oversat paa Dansk, og at det saaledes vilde blive nødvendigt enten at læse det paa Tysk eller at savne denne Læsning. Ikke mindre tvivlsomt turde det i alt Fald være, om, som Udenrigsministeriet antog, den danske Literatur ydede større Bidrag gennem Oversættelser til den tyske end omvendt. Kom hertil endnu, at den danske Forfatter formentlig kunde sikre sig ved, samtidig med sin danske Ud-gave, at lade besørge en tysk Ud-gave, og at Spørgsmaalet om Værn mod Oversættelsen i et fremmed Sprog var nyt her i Landet og kun forekom i L. 23. Febr. 1866 i Forhold til Sverige, maatte Ministeriet fra et statsøkonomisk eller rent materielt Synspunkt finde det tvivlsomt, om det kunde anses tilraadeligt at slaa ind paa denne Vej. Ministeriet vilde imidlertid ikke tage nogen endelig Bestemmelse i Sagen, førend der var givet de Instituter, som repræsenterer Videnskab og Kunst, Lejlighed til at ytre sig over samme, bl. a. Konsistorium. Særlig

begjærede Ministeriet det Synspunkt, hvorfra det saa Sagen, taget under nøjere Overvejelse.

I en Erklæring af 29. Juni 1869 udtalte Prof. Thorsen sig bestemt mod, at Sagen, der formentlig ogsaa siden vilde fore andre Konsekvenser med sig, fortes videre. Forholdene i det nordtyske Forbund vare saa store, at det ikke kunde være muligt andet, end at det var ønskeligt fra vor Side, at den nu værende Ordning ikke blev forandret. Og til lige over for dette Forbund at fastholde just det absolut principielle, var der ingen Grund. Ogsaa var det utvivlsomt, at tysk Læsning hos os paa denne Maade vilde baade udbredes og yderligere nødvendig-gjøres i et ikke ubetydeligt Omfang.

Hertil sluttede Konsistorium sig i Skrivelse af 5. Juli. Konsistorium var for den videnskabelige Literaturs Vedkommende enigt med Ministeriet i, at Danmark næppe vilde have Fordelen af en paa Gjensidighed i denne Henseende baseret Konvention, og det fandt ikke, at der var nogen Grund til særlig over for det nordtyske Forbund at søge realiseret en Ordning af dette Forhold, som maatte være ufordelagtig for danske Interesser, blot af Hensyn til det i og for sig principielle og retfærdige i samme.

Undervisningsministeriet tiltraadte Konsistoriums Anskuelse og fraraadede Sagens videre Fremme ad Lovgivningsvejen.

I 1879 optoges Sagen atter, idet der fra Tysklands Side gjordes en Fore-spørgsel om, hvorvidt den danske Regering maatte være tilbøjelig til at indgaa en Overenskomst med det om gjensidig Beskyttelse mod Eftertryk og andet Brud paa den literære Ejendomsret, navnlig ogsaa med Hensyn til musikalske Værker. Ønsket herom var navnlig fremkaldt ved Trangen til at hindre Eftertryk af Musikalier, og Udenrigsministeriet anmodede derfor, ved at meddele Indenrigsministeriet denne Underretning, dette om, at Spørgsmaalet om Afslutningen af en Konvention med det tyske Rige om gjensidig Beskyttelse af Retten til at udgive musikalske Kompositioner maatte komme under særlig Overvejelse, selv om det maatte findes rigtigst ikke for Tiden over for det tyske Rige at søge opnaaet Gjensidighed med Hensyn til Beskyttelse mod Eftertryk i Almindelighed. Indenrigsministeriet begjærede Undervisningsministeriets Erklæring over Sagen, og sidst nævnte Ministerium anmodede under 6. Septbr. 1879 Konsistorium om herom at udtale sig.

Efter Konsistoriums Begjæring udtalte Prof. Goos sig i en Erklæring af 26. Novbr. udførlig om alle de herhen hørende Forhold. At der efter det Standpunkt, hvortil Opfattelsen i den hele civiliserede Verden nu var naaet, var al Grund til i Almindelighed at ønske Statsgrænserne for den Forfattere og Kunstnere tillagte Retsbeskyttelse hævede, behøvede ingen nærmere Forklaring. Ogsaa vor Lovgivning aabnede Døren herfor, idet den ved vel bekendte Bestemmelser tillod ved kgl. Anordning at udvide den i dansk Ret hjemlede Retsbeskyttelse til fremmede, under Forudsætning af Gjensidighed. Vanskeligheden ved i nærværende Tilfælde at komme til en almindelig Overenskomst med det tyske Rige i denne Retning, laa ikke i Mangel paa Anerkjendelse af hint Princip, men deri, at den danske og tyske Lovgivning, saaledes som de for Tiden vare, havde et, navnlig i et enkelt Hovedpunkt, forskjelligt Indhold, som gjorde, at den Gjensidighed, som vilde betinge en omfattende Overenskomst om Retsbeskyttelse i dette Forhold, ikke vilde kunne finde Sted. Medens nemlig den tyske Lov af 11. Juni 1870 § 6 gav

Forfatterne en vis Retsbeskyttelse mod Oversættelser, havde dansk Ret ingen tilsvarende almindelig Regel. Men hvad den egentlig literære Ejendomsret angik, blev netop Beskyttelsen mod Oversættelser Hovedsagen ved Spørgsmaalet om en Konvention mellem Danmark og Tyskland. Kunde denne Beskyttelse ikke gives, vilde Konventionen paa dette Omraade tabe en væsentlig Del af sin praktiske Betydning, og det kunde fremdeles anses som en Selvfølge, at en Konvention paa saa ulige Vilkaar, at danske Forfattere i Tyskland fik Beskyttelse mod Oversættelser, tyske Forfattere ikke omvendt i Danmark, ikke vilde blive sluttet.

Naar altsaa Spørgsmaalet blev stillet paa Ønskeligheden af en omfattende Konvention med Tyskland i dette Forhold, faldt det, praktisk taget, sammen med det Spørgsmaal, om det maatte anses for ønskeligt, at der for danske og tyske Forfattere blev opnaaet gjensidig Beskyttelse mod Oversættelser uden Forfatternes Samtykke, henholdsvis til Tysk og Dansk, og at der for at muliggjøre dette skete Forandringer i den danske Lovgivning. Efter dernæst at have omtalt de om Sagen tidligere førte Forhandlinger, udtalte han, at naar nu Spørgsmaalet efter 10 Aars Forløb atter blev rejst, kunde det næppe nægtes, at Forhold, der havde Betydning for dets Besvarelse, havde forandret sig, og han troede ikke, at der nu for Konsistorium vilde være tilstrækkelig Grund til ubetinget at fraraade en Ordning i den omhandlede Retning, saaledes som det skete den Gang. Spørgsmaalet om en vis Retsbeskyttelse for Forfattere mod Oversættelser af deres Arbejder og om denne Beskyttelses internationale Anerkjendelse havde i Løbet af disse Aar været Gjenstand for megen Forhandling rundt om i den civiliserede Verden, baade i Literaturen og paa Møder mellem Mænd, der havde en nærmere eller fjærnere Interesse i Spørgsmaalet. Selv om der endnu i Enkeltheder kunde vise sig nogen Meningsforskjel, maatte det dog i Hovedsagen siges, at den almindelige Opfattelse med stedse stigende Styrke udtalte sig for, at Forfatteren ikke burde være uden Værn i denne Henseende, og det ogsaa, hvad der væsentlig betingede den praktiske Betydning heraf, uden for den paagjældende Stats Grænser. I Overensstemmelse hermed havde ogsaa Tendensen i den nyere Tids Lovgivning været. Bestemmelser til Værn mod Oversættelser under visse Betingelser vilde ikke let mangle i de Love om den literære Ejendomsret, der vare blevne til i de seneste Aar, og i de Lande, hvor nye Love om dette Æmne forberedtes, var det umiskjendelig Forudsætningen, at disse skulde optage Bestemmelser herom. Samtidig tiltog i Antal de Konventioner, der sluttedes mellem Staterne om gjensidig Retsbeskyttelse i disse Forhold, og overalt, hvor Oversættelsesbeskyttelsen var hjemlet, omfattede slige Konventioner selvfølgelig da ogsaa denne. For Danmark havde det særlig Interesse, at ogsaa de nye Love i Norge og Sverige om Skriftejendomsretten indeholdt Bestemmelser i denne Retning. Vel kjendte ingen af dem den Regel, som hjemledes ved den tyske Lovs § 6 c, at Forfatteren kan forbeholde sig Oversættelsesretten ved en udtrykkelig Udtalelse paa Titelbladet eller ved Værkets Begyndelse, og at da Oversættelser uden hans Samtykke behandles som Eftertryk, naar den forbeholdte Oversættelses Offentliggjørelse begynder inden 1 Aar, efter at Originalværket er udkommet, og fuldendes inden 3 Aar; men, — bortset fra den her ikke i Betragtning kommende Bestemmelse om Forbud mod Oversættelse til en anden Mundart af samme Sprog, og de nordiske Sprogs indbyrdes Ligestilling i saa Henseende med Mundarter, en Bestemmelse, som nu ogsaa var blevet Ret i Danmark ved L. 24. Maj 1879, og som turde antages at have banet Vejen for

en Konvention med de to nordiske Riger — gjenfandtes baade i den norske og i den svenske Lov den vigtige Bestemmelse, som indeholdtes i den tyske Lovs § 6 b, at Oversættelse betragtes som Eftertryk, naar der af et samtidig i flere Sprog offentliggjort Skrift udgives en Oversættelse i et af disse Sprog, se den norske Lov 8. Juni 1876 § 15 c og den svenske Lov af 10. Avg. 1877 § 3, og i den norske Lovs § 15 a gjenfandtes end videre Regelen i den tyske Lovs § 6 a, at Oversættelse er Eftertryk, naar der af et først i et dødt Sprog udkommet Skrift udgives en Oversættelse i levende Sprog.

Efter den Udvikling, der saaledes havde fundet Sted i den siden hin Forhandling forløbne Tid, vilde det nu ikke med Rimelighed kunne anføres som Grund mod at gaa ind paa en vis gjensidig Beskyttelse mod Oversættelser mellem Tyskland og Danmark, at Spørgsmaalet om denne Slags Beskyttelse overhovedet var nyt eller umodent, og lige saa lidt vilde det være tidssvarende ensidig at lægge Vægten paa og lade sig bestemme ved Hensynet til, at de Fordele, Danmark umiddelbart vilde opnaa ved en saadan Konvention —, hvad der paa Forhaand var rimeligt —, ikke vilde blive saa store som Fordelene for Tyskland, medens Hensynet til det principielt rigtige og retfærdige lodes ganske ude af Betragtning. Havde først en almindelig Overbevisning fæstnet sig i sidst nævnte Henseende, vilde et saadant Standpunkt ikke i Længden være holdbart,

I Henhold til det anførte mente han, at Konsistorium nu burde stille sig anderledes til Sagen, end det gjorde for 10 Aar siden, saaledes at det anbefalede, at der tilstræbtes en Ordning, hvorved gjensidig Beskyttelse mellem Danmark og Tyskland mod Oversættelser blev mulig inden for de Grænser, som almindelige Grundsætninger tilsagde, selv om Danmark ikke derved blev den Part, der høstede størst Fordel heraf. Denne Opfattelse deltes af Justitsr. Hegel i en med Prof. Goos's Erklæring indsendt Skrivelse med nogle Oplysninger om Forholdet mellem Oversættelser fra Dansk til Tysk og Tysk til Dansk*). Universitets-

*) Af den af Justitsr. Hegel udarbejdede Fortegnelse over de Arbejder, som i Aarene 1876 og 1877 vare oversatte fra Dansk til Tysk og fra Tysk til Dansk, og som vare komne i Boghandelen, fremgik, at Oversættelsen fra Tysk til Dansk (henholdsvis 662 og 723 Ark = 1385 Ark) betydelig oversteg Oversættelsen fra Dansk til Tysk (henholdsvis 456 og 276 Ark = 732 Ark), ja nærmede sig i Omfang til det dobbelte. Hertil kom endnu en Mængde Fortællinger, Skizzer o. s. v., som i samme Tidsrum havde fundet Vej gennem Oversættelse til de forskjellige Blade og Tidsskrifter her og i Tyskland. At samle det her hen hørende Materiale, vilde imidlertid være aldeles noverkommeligt. Hvad selve Hovedspørgsmaalet angik, udtales det i Skrivelsen, burde dette formentlig besvares bekræftende. Først og fornemmelig maatte en saadan Overenskomst betragtes som en simpel Retfærdigheds- og Billighedshandling mod Forfatterne, og navnlig syntes det, at Forpligtelsen i dette Tilfælde stærkest faldt paa dansk Side, da det, som alt bemærket, viste sig, at vi fremviste henvend det dobbelte Antal Ark i Oversættelse i Sammenligning med Tyskerne; og betænkte man nu Forskjellen mellem Landenes Indbyggerantal, maatte dette dobbelte atter multipliceres med en meget stor Faktor, for at det sande Forhold skulde komme frem. Dernæst vilde sikkert begge Landes Literaturer vinde betydelig ved en saadan Overenskomst. Erlæggelsen af et Honorar vilde medføre, at kun det bedste i Regelen blev udset til Oversættelse, fordi det middelmaadige og slette ikke vilde være i Stand til at bære Byrden af et Forfatterhonorar; men at blive fri for det slette, maatte især under den nu værende sygelige Overproduktion sikkerlig anses for en positiv

bibliothekaren fastholdt heller ikke mere den Opfattelse, som han gjorde gjældende i 1869 *).

Hvilket Omfang almindelige Grundsætninger tilsagde at give Forfatternes Værn mod Oversættelser uden deres Samtykke, var et Spørgsmaal, som det ikke syntes nødvendigt for Konsistorium at indlade sig nærmere paa. Naar det principielle Synspunkt anerkjendtes, blev det en teknisk Opgave at udføre det i enkelte Bestemmelser. Som oven for bemærket, vilde dette betinge en Forandring i dansk Ret, der ikke nu kjendte anden Beskyttelse mod Oversættelse end mod Oversættelse fra Mundart til Mundart. En Selvfølge maatte det anses at være, at en eventuel ny Lov om en vis Beskyttelse mod Oversættelse vilde give hine Regler en almindelig Karakter og derfor hverken kunde lade deres Form eller Indhold bestemmes af Hensynet til en særlig Konvention med Tyskland. Det var da ogsaa en Mulighed, at saadanne nye Regler ikke vilde komme til at falde sammen med dem, der fandtes i den tyske Lov. Om de Vanskeligheder, der kunde flyde deraf for Opnaaelsen af en slig Konvention, var det naturligvis for tidligt at tale. Han bemærkede blot, at selv om en ny dansk Lov indskrænkede sin Beskyttelse mod Oversættelser til det Tilfælde, som den nye norske og svenske Lov begge kjendte, nemlig til Oversættelser af et samtidig i flere Sprog offentliggjort Skrift til et af disse Sprog, vilde dette være en væsentlig Vinding for Forfatterne. Thi det var en aabenbar Misforstaaelse, naar Ministeriet i sin Skrivelse af 19. Maj 1869 mente, at Forfatterne ogsaa uden nogen ny Bestemmelse vare sikrede, naar de samtidig besørgede saadanne Udgaver i flere Sprog. De vare da vel beskyttede mod egentligt Eftertryk af hver især af de samtidige Udgaver i flere Sprog, men ikke mod Oversættelser fra Udgaven i det ene Sprog til det Sprog, hvori en

Fordel. Det var at vente, at mange Udgivere af Blade og Tidsskrifter vilde ytre Misfornøjelse med et Arrangement som det paatænkte, fordi man her i Feuilletoner hidtil gratis havde øst af udtømmelige Kilder; men medens slige Grunde aabenbart intet gjaldt over for det simple Retfærdighedshensyn, vilde Bladene ved en eventuel ny Ordning af Forholdet alligevel ikke være tvungne til at yde synderlig høje Forfatterhonorarer. Der gaves nemlig en Hærskare af middelgode Forfattere, hvis Arbejder egentlig havde deres rette Plads i Bladenes Feuilletoner, som, paa faa Undtagelser nær, havde en aldeles efemer Karakter. Hvad der fremtraadte i Form af en Bog, gjorde allerede derved Fordring paa en særlig Betydning; hvad der fremtraadte som Feuilleton, tilhørte mere Døgnet. Det vilde sikkert være til stor Gavn for Literaturen, dersom i det mindste Bestræbelsen gik derhen, at Forlæggerne i Regelen lode det dygtige udkomme i Bogform, medens det mindre gode henvistes til Feuilletonerne; og en saadan Bestræbelse vilde finde en afgjort Støtte i den paatænkte Ordning.

*) I en under 21. Novbr. 1879 afgivet Erklæring udtalte Prof. Thorsen, at der siden 1869 var meget forandret saa vel i forskellige, nær liggende Henseender, som med Hensyn til selve Hovedspørgsmaalet. Mellem Danmark og Sverige var der i den allersidste Tid sluttet en Konvention om literær gjensidig Beskyttelse, og det laa nær —, idet der var Bestræbelser flere Steder i denne Retning —, at Sagen optoges paa ny med Tyskland. Alt for mange danske Bøger vare oversatte paa Tysk. Det samme gjaldt om, hvad der benyttedes fra Tysk, og ikke mindst om det, der kom ind under Begrebet „Overproduktion“; at blive fri for alt det middelmaadige, der ikke gavnede, vilde være en Vinding. Han mente derfor, at man skulde være imødekommende mod Forslaget.

anden Udgave var besørget af Forfatterne, og altsaa ikke mod den Konkurrence med denne Udgave, som slige Oversættelser vilde skabe, og som kunde være lige saa skadelig for Forfatterne som et egentligt Eftertryk af Udgaven i det fremmede Sprog. For saa vidt derimod en ny dansk Lov gik videre og optog en Bestemmelse, der i Hovedsagen svarede til den tyske Lovs Regel i § 6 c om Adgang for Forfatterne til at forbeholde sig Oversættelsesretten, og en saadan Bestemmelse ved Konvention blev udstrakt til Tyskland, vilde den Frygt, som Ministeriet i samme Skrivelse udtalte, at intet af det, som fortjente at læses af den tyske Literatur, vilde blive oversat paa Dansk, ikke være begrundet, allerede af den Grund, at et slikt Forbehold kun havde Gyldighed en vis begrænset Tid. Offentliggjorde Forfatteren ikke inden denne Tid en Oversættelse, bortfaldt Forbudet mod Oversættelsen uden hans Samtykke. En saadan Bestemmelse kunde da i det højeste medføre en Udsættelse af det Tidspunkt, da Skriftet blev tilgængeligt i Oversættelse. I øvrigt turde Frygten selv for en saadan Udsættelse være temmelig ubegrundet netop med Hensyn til de Værker, der fortjente at oversættes til Dansk; i et Sagen vedlagt Andragende fra de tyske Musikhandlere bemærkedes ogsaa, at de af Tyskland med forskjellige Stater afsluttede Konventioner ikke havde vist sig at besværliggjøre Oversættelser af tyske Værker. Derimod vilde den maaske snarere forhindre nye Oversættelser af det, der ikke fortjente at oversættes. Heri vilde der ingen Skade være.

Hvad nu angik Spørgsmaalet om Forholdet mellem de Fordele, som henholdsvis Danmark og Tyskland vilde høste af en Konvention, der ogsaa hjemlede Beskyttelse mod Oversættelser, henviste han, for saa vidt dette oplystes af Forholdet mellem Oversættelserne fra det ene Sprog til det andet, til de Data, der fandtes i de af Justitsr. Hegel gjorte Meddelelser om Forholdet i Aarene 1876 og 1877. Det vilde heraf ses, at Oversættelser fra Dansk til Tysk ganske vist havde fundet Sted i ikke lidet Omfang, og at en Konvention derfor ogsaa vilde bringe danske Forfattere Fordele. Men paa den anden Side saas det, at dog Oversættelserne fra Tysk til Dansk fandt Sted i langt betydeligere, omtrent det dobbelte Omfang, og at Fordelen altsaa vilde være størst for tyske Forfattere. Herved var der endda ikke taget Hensyn til de Oversættelser, der fra Tysk skete til Dagspressen eller Tidsskrifter, hvoraf vel en stor Del ikke vilde komme ind under noget Forbud, jfr. Bestemmelsen i L. 29. Decbr. 1857 § 13 Nr. 2, men som dog, selv bortset herfra, udgjorde et betydeligt Kvantum. Af de oven for anførte Grunde kunde han dog ikke i det saaledes oplyste se en Retfærdiggjørelse for det Standpunkt at fraraade en Konvention. Det maatte desuden bemærkes dels, at den Forøgelse af Udgifterne ved Oversættelsens Tilvejebringelse, der kunde blive Følgen af en sliig Konvention, næppe vilde blive meget betydelig, navnlig, efter Justitsr. Hegels Mening, heller ikke for Udgivere af Blade og Tidsskrifter, naar de valgte de for denne Udgivelsesmaade egnede Arbejder, dels at mange Boghandlerfirmaer allerede nu i stærkt Omfang, uden at være nødte dertil ved Lovgivningen, viste det samme Hensyn til fremmede Forfattere, som en saadan Konvention vilde gjøre tvungen, men at de netop derved ofte kom til at staa uheldig i Konkurrencen med de Boghandlere, der ikke respekterede Forfatterens naturlige Ret, og derfor ofte vare nødte til for deres Vedkommende at give Afkald paa overhovedet at forlægge Oversættelser. Men endelig maatte endnu mærkes, at Fordelen ved slige Konventioner ikke blot bestod i den Ret,

der gaves de Forfattere, hvis Skrifter oversattes, men at der ved Siden deraf vandtes meget væsentlige Fordele for Landets Literatur i det hele. Det trykkede og hæmmede et Lands selvstændige Literatur og alle de Forfattere, der kunde yde Bidrag til denne, naar en Godtkjops Oversættelses Literatur oversvømmede Bogmarkedet. Lige Vilkaar med Udlandet betingede en frodig Udvikling af Landets egen Literatur. At en Ordning, der gav disse naturlige og lige Vilkaar, ikke faldt sammen med en kunstig Beskyttelse, var indlysende.

Men medens han, i Henhold til det udviklede, mente, at Konsistorium burde anbefale, at der stræbtes hen til en Ordning, hvorved en gjensidig almindelig, ogsaa et vist Værn mod Oversættelser omfattende Retsbeskyttelse for literær Ejendomsret mellem Danmark og Tyskland opnaaedes, troede han dog ikke, at Konsistorium burde blive staaende ved denne almindelige Anbefaling. For at naa til en saadan Konvention forudsattes, som oftere bemærket, en Forandring i den danske Lovgivning. En Konvention i dette Omfang kunde altsaa ikke afsluttes strax, og det kunde ikke vides, hvor længe det vilde vare, inden Betingelserne for den kom tilstede. Saaledes som Sagen forelaa for Konsistorium, var der imidlertid Grund til at fremhæve, at en Konvention for et mere begrænset Omraade, nemlig med Hensyn til Eftertryk af Musikalier, strax vilde kunne afsluttes i Henhold til den alt nu bestaaende Lovgivning, og at en saadan Konvention, mod hvilken der ikke let kunde tænkes nogen Indvending, der endog blot havde Skinnet af nogen Berettigelse, vilde være egnet til at raade Bod paa de mislige Forhold, som nærmest havde fremkaldt det fra de tyske Musikhandlere i Léipzig fremkomne Andragende. Der var jo her kun Tale om ligefremt Eftertryk, hvilken den offentlige Mening i Danmark ganske vist fordømte, og om en Fordyrelse af det egentlige musikalske Dannelsesstof ved en saadan Konvention kunde der næppe være Tale, efter at Komponisterne fra den klassiske Periode og de vigtigste Komponister fra den klassisk-romantiske Periode vare blevne Almenejendom. Der kunde derfor næppe fra nogen Side rejses Betænelighed mod Afslutningen af en saadan Konvention. Han tilraadte altsaa, at Konsistorium ved Siden af sin Udtalelse om Sagen i Almindelighed særlig anbefalede, at Bestræbelserne strax rettedes paa Tilvejebringelsen af en Overenskomst med Tyskland angaaende dette Punkt.

I Skrivelse af 5. Decbr. tiltraadte Konsistorium fuldkommen denne Betænkning, der af Undervisningsministeriet tilstilledes Indenrigsministeriet — tillige med en af Chefen for det kgl. Theater og Kapel afgivet Erklæring — med den Bemærkning, at det ganske kunde henholde sig til de fremkomne Udtalelser.

VII. Det akademiske Legat- og Stipendievæsen.

1. Tilkomne Legater for studerende ved Universitetet.

I det akademiske Aar 1879—80 har Universitetets Legatmasse modtaget en meget betydningsfuld Forøgelse, idet der er tilkommet A. W. Scheels Stiftelse (Kapital 187,000 Kr.), Schionnings Legat (Kapital 32,000 Kr.) og Madvigs Legat (10,500 Kr.), hvorved dog er at bemærke, at den først nævnte Stiftelse kun for en ringere Del kommer Universitetets Øjemed til gode.

A. W. Scheels Stiftelse. Afdøde Gehejmekonferensraad, Kammerherre